

*Icoana Maicii Domnului
Portărița*

ICOANA MAICII DOMNULUI PORTĂRITA

Cea mai vestită icoană din Sfântul Munte este Portărița, la Mănăstirea Iviru. Aceasta a fost mănăstirea vechilor iviri, care erau din țara ivirilor sau Georgia, cum îi spune astăzi, de unde a fost și Sfântul Antim Ivireanul, din Caucaz, lângă Armenia. Apoi turcii i-au omorât pe călugării din Mănăstirea Iviru și acum acolo sunt greci. Are șase etaje, e tare frumoasă, are multe biserici și paraclise. Acolo a fost o minune mare cu icoana Portărița. Cum a ajuns ea acolo? Ea era ascunsă de creștini într-una din cetățile Niceii pe timpul împăratului Teofil, luptătorul împotriva icoanelor. Era ascunsă la o văduvă pe malul mării într-un mic paraclis.

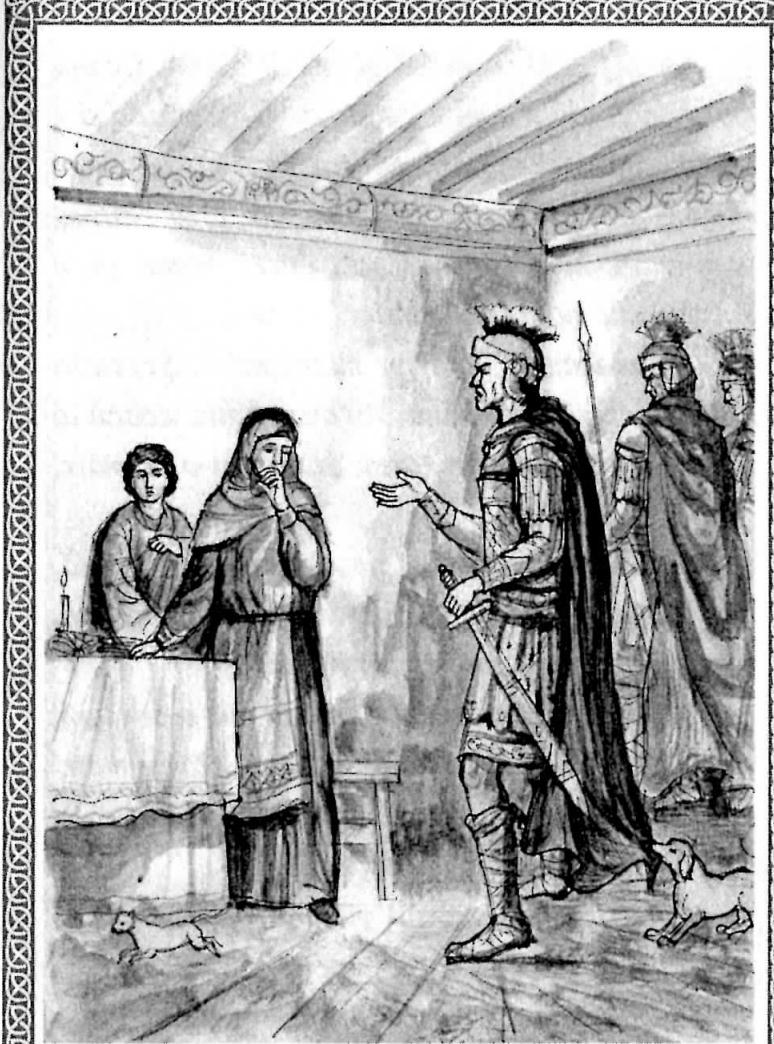
Această mătușă a avut un singur copil, că a rămas văduvă dintr-un război, și cu acela se ruga în fiecare zi în fața icoanei. Si era în vremea prigoanei împotriva icoanelor, iar împăratul a trimis ostași să caute pe cei care au icoane, să-i pedepsească, iar icoanele să le ardă. Si au auzit ostașii că văduva are o icoană, care era vestită, că se faceau minuni mari în fața ei. Dacă ctea un preot în fața ei rugăciuni unui bolnav, acesta se tămașia.

Deci au venit ostașii la văduvă și i-au zis:

— Am venit să împlinim porunca împăratului care a zis să distrugem toate icoanele. Dacă vrei să nu-ți luăm icoana, dă-ne bani și nu te vom mai supăra.

Atunci văduva i-a rugat să vină în ziua următoare, că are să le dea bani. Si au plecat ostașii. Dar ea n-avea de unde le plăti, că era săracă. Si a zis către fiul ei:

— Dragul mamei, eu sunt bătrână și bolnavă și n-am bani de unde să le dau la ostași când au să vină. Mâine are să vină armata. Ei pe unde au găsit icoane, le-au ars, le-au dat foc.

Căci aşa era atunci, că a fost prigoană de la împărați împotriva icoanelor timp de 130 de ani, între anii 717 și 843. Si a zis mătușa:

— Mă tem că au să găsească sfânta icoană chiar dacă noi o vom ascunde și au să o ardă și e păcat că atâtea minuni a făcut. Hai să o luăm și să o dăm în mare, și unde va vrea Maica Domnului să se ducă se va duce, numai să o scăpăm din mâinile păgânilor.

Și ei locuiau chiar pe malul mării. Și era în noaptea aceea lună plină. Au dus sfânta icoană la mare. Icoana era mare, grea. Și au pus-o pe mare, zicând:

— Să nu te superi pe noi, Preabună Stăpână, dar trebuie să ne despărțim de sfânta ta icoană, ca să nu o ardă ostașii împăratului.

Dar să vezi minune! Când au pus-o pe mare, ea nu s-a așezat ca o scândură ca să stea pe mare, ci s-a ridicat în picioare și a pornit pe valuri ca și cum ar fi ținut-o o mână nevăzută.

Și ei au tot făcut metanii, plângând pe malul mării, până n-au mai văzut-o. Și ziceau:

— Maica Domnului se duce de la noi.

Așa s-au despărțit de sfânta icoană, cu multe lacrimi, că se lipseau de mângâierea și ajutorul pe care l-au avut atâția ani.

Apoi văduva i-a zis fiului ei:

— Eu sunt bătrână și nu mai am mult de trăit. De aceea, cu dragoste primesc să mor pentru

dragostea Maicii Domnului. Iar tu, fiul meu, du-te în Sfântul Munte, în grădina Maicii Domnului, și acolo să-i slujești ei până la moarte.

Și a plecat copilul în Sfântul Munte să se facă monah și a rămas acolo. Iar ostașii, venind a doua zi și negăsind nici banii, nici icoana, au ucis-o fără milă pe bătrână, care s-a făcut muceniță pentru dragostea lui Hristos și a Maicii Domnului.

Iar fiul ei a spus părinților din Sfântul Munte despre icoană și, după ce s-a nevoit mulți ani, și-a dat sufletul în mâinile Maicii Domnului.

Iar după alți mulți ani, părinții au văzut un stâlp de foc care se înălța din mare până la cer.

Și atunci toți călugării din Sfântul Munte se întrebau:

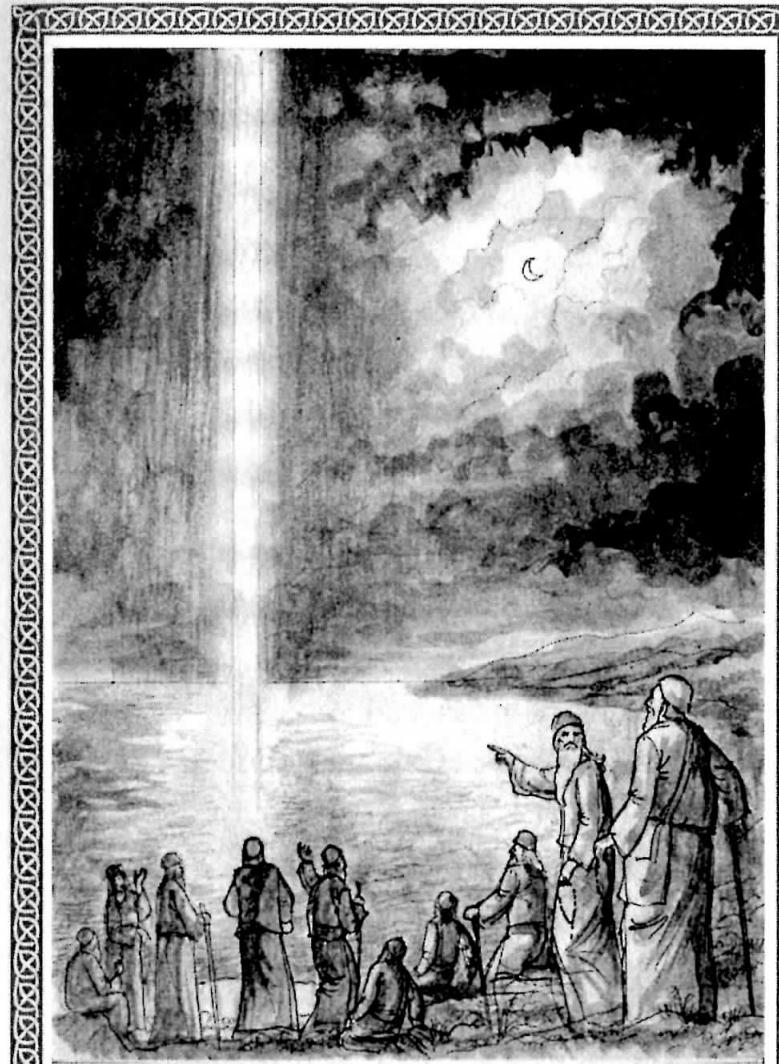
— Ce se vede pe mare?

Că nu știau, că de departe nu se vedea icoana.

— Un stâlp de foc se arată pe mare!

Au pus corăbiile lor și s-au dus să vadă. Și au văzut icoana. Când au vrut să o prindă, se ducea înapoi cu tot cu stâlp. Călugării s-au întristat.

— E icoana Maicii Domnului. Nu știm de unde a venit, dar nu vrea să stea să o prindem.

S-au întors călugării, au făcut rugăciuni, au încercat să ia arhierei, mitropoliți. Dar icoana nu voia să stea când se apropiau ei cu bărcile sau cu

corăbiile, ci fugea. Și când se întorceau ei, venea iarăși mai aproape de Sfântul Munte, dar stătea tot pe mare.

— Părinților, e un semn mare, e supărată Maica Domnului pe noi, cine știe ce păcate am greșit și nu vrea sfânta icoană să vină la noi.

Și a venit starețul Sfântului Munte, un mitropolit bătrân, și a dat ordin:

— Mergem la malul mării la Iviru, că acolo a apărut, și punem o lună de zile de post și rugăciune, acatiste și paraclise.

Au venit mii de călugări din mănăstiri. Și stătea icoana până își făceau rugăciunile, dar când se duceau cu corăbiile să o prindă, fugea. Niciunul nu o putea ajunge.

— Ce-i asta, măi?

Dar pentru că s-au rugat atâta timp, s-a arătat Maica Domnului unui pustnic mare, care avea peste 70 de ani.

Acela trăia într-o peșteră și numai ce audе un glas la miezul nopții.

— Gavriile, Gavriile!

El se temea să nu fie diavolul, că și diavolul poate să strige și să se prefacă în fel și fel de chipuri.

— Cine-i?

— Nu te teme, eu sunt Maica Domnului.
Du-te la Mănăstirea Iviru să scoți icoana mea
din valuri de pe mare. Du-te.

De trei ori i s-a arătat Maica Domnului în trei nopți. și-a luat bătrânelul toiagul și a venit desculț, cu capul gol, cu o cruce de lemn la gât. Când a văzut atâția călugări pe malul mării, a întrebat:

— Ce-i aici?

Dar ei nu-l cunoșteau. „Cine-i acesta?”. „Un pustnic”. Un pustnic, că în Athos sunt mulți din aceștia care trăiesc singuratici. și l-au întrebat:

— Dar sfinția ta de unde ești?

— De aici, din Sfântul Munte.

— Dar nu știi că, uite colo, unde se vede un nor, e Maica Domnului? Noaptea e stâlp de foc acolo. E o icoană a Maicii Domnului, dar nu vrea să intre în Sfântul Munte.

Atunci el a spus:

— Cine e mai mare dintre voi aici?

— Mitropolitul.

Bătrânelul mitropolit era acolo la o chisie.

— Duceți-mă la el.

și l-au dus la mitropolit.

— Binecuvântați, preasfințite, să aduc icoana Maicii Domnului.

— Părinte, dar oricărăi s-au dus de-a noiștri cu bărci, cu corăbii, icoana nu vrea să stea. Uite, îți dăm călugări tineri, cu bărci cu vâsle, și du-te de o adu.

— Mie nu-mi trebuie barcă, nici călugări, numai binecuvântare.

— Dar cum ai să o scoți?

— Maica Domnului m-a trimis.

Și atunci s-au gândit:

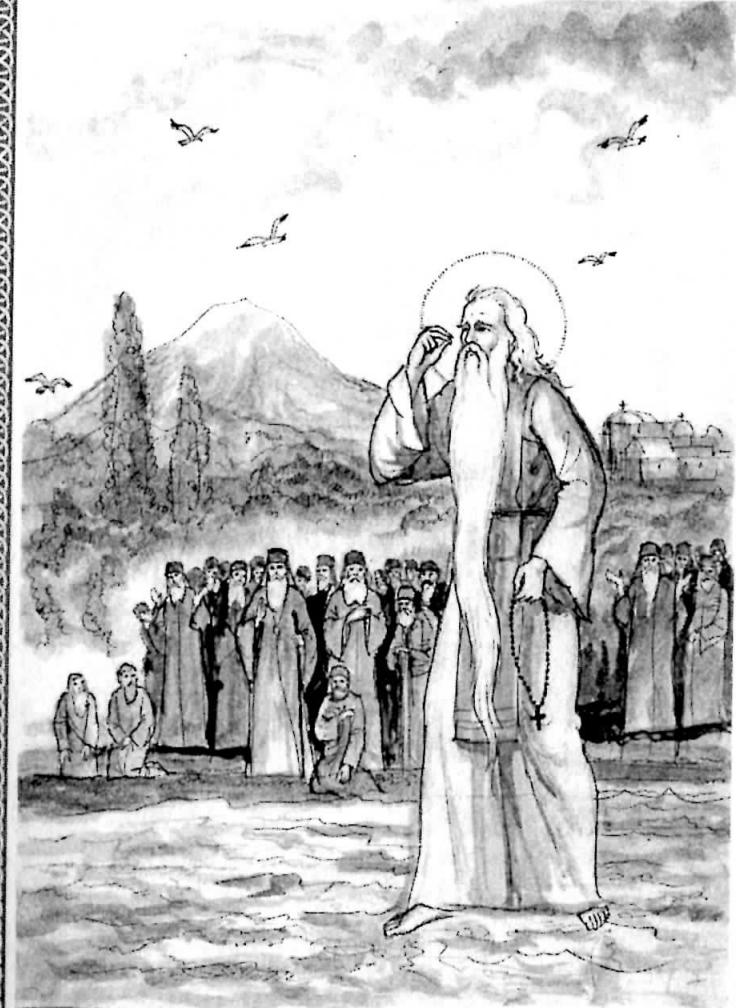
— Măi, la atâta rugăciune, s-a înduplecăt Maica Domnului.

Și s-au dus la mare. Și acolo a zis părintele:

— Binecuvântați.

Și-a făcut semnul Sfintei Cruci bătrânul Gavriil și a început a merge pe deasupra apei. La Iviru este pictat cum merge pe apă. Și când l-au văzut toți că merge pe apă, cum a mers Mântuitorul pe Marea Galilei și Sfânta Maria Egipteanca peste Iordan, au zis:

— Să știi că o aduce bătrânul. Dacă avem noi în Sfântul Munte părinți din aceștia care merg pe ape ca pe uscat, să știi că o aduce. Acesta este prietenul Maicii Domnului.

Și a mers, iar ei se uitau de pe uscat: oare nu are să fugă Maica Domnului de la el?